

Εκπαιδευτήριο «ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ» - ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Μηνιαίο φυλλάδιο έκφρασης και ενημέρωσης

Μέρες Σχολείου

Φεβρουάριος 2015 www.pagkritio.gr e-mail : gymnasio@pagkritio.gr Έτος ι' - αριθ. φύλλου 4

Εκτός διδακτέας ύλης

Στο καταφύγιο του Λιμνάκαρου...

Το Σάββατο 31 Ιανουαρίου και την Κυριακή 1 Φεβρουαρίου μαθητές της γ' γυμνασίου και της Α' λυκείου επισκέφθηκαν το καταφύγιο του Λιμνάκαρου, πάνω από το ομώνυμο οροπέδιο και σε υψόμετρο 1320μ. στα Λασιθιώτικα βουνά. Το καταφύγιο ανήκει στον Ορειβατικό Σύλλογο Λασιθίου. Συνοδοί καθηγητές ήταν οι κ. κ. Δημήτρης Κληρονόμος και Σήφης Κασσάκης και υπεύθυνος οδηγός ο κ. Γιάννης Μπρομοιράκης.

Εντυπώσεις μαθητών

Ένα σαββατοκύριακο του προηγούμενου μήνα, παιδιά από την Α' λυκείου και την γ' γυμνασίου πραγματοποιήσαμε μια διήμερη εκδρομή στο ορειβατικό καταφύγιο του Λιμνάκαρου, στο ομώνυμο οροπέδιο. Αρχικά, το πρωί του Σαββάτου συγκεντρώθηκαμε στο σχολείο, και αφού μαζεύτηκαν όλοι οι συμμετέχοντες, αναχωρήσαμε για τον προορισμό μας.

Περνώντας από το οροπέδιο Λασιθίου στο οροπέδιο του Λιμνάκαρου, εντύπωση έκανε το έρημο και ξερό τοπίο, με τα γυμνά γκριζα δέντρα, που του έδιναν μια στοιχειωμένη ανάσα, με τα λιωμένα χιόνια που σχημάτιζαν διάσπαρτες λιμνούλες στο περιστασιακό γρασίδι, και τον κρύο αέρα που φυσούσε ασταμάτητα καλωσορίζοντάς μας. Αδιαμφισβήτητα, υπήρχε ένα παράξενο είδος άγριας ομορφιάς στο κλειστό γύρω-γύρω από βουνά οροπέδιο. Φτάνοντας στους πρόποδες του βουνού που έπρεπε να ανεβούμε, για να φτάσουμε στο καταφύγιο, μοιράσαμε τις πάμπολλες προμήθειες και ξεκινήσαμε την ανάβαση. Το χιονισμένο βουνό, που έμοιαζε ατελείωτο, μας εξάντλησε

μέχρι επιτέλους, μετά από μιάμιση ώρα ανάβαση, να φτάσουμε στο καταφύγιο, ένα μεγάλο πέτρινο σπίτι.

Μετά τη δύσκολη και κουραστική ανάβαση, τότε πάνω σε χώμα και τότε πάνω σε χιόνι, το εσωτερικό των παπουτσιών μας έμοιαζε ανησυχητικά με τα τοιχώματα καταψύκτη, και το λιωμένο χιόνι που είχε εισβάλει στα παπούτσια μας έκανε τα πόδια μας να κρύνουν αφόρητα (εκτός από κάποιους τυχερούς που σταμάτησαν να τα νιώθουν). Η θέα ωστόσο από εκεί πάνω ήταν φανταστική, και μόλις κατέφθασαν οι τελευταίοι επίδοξοι ορειβάτες, δεν χάσαμε λεπτό για να μπούμε μέσα στο καταφύγιο και να απαλλαχτούμε απ' τα μουσκεμένα μας υποδήματα και να διαλέξουμε φυσικά τα κρεβάτια μας. Δεν παρέλειψαν βέβαια και οι καθηγητές μας να ανάψουν την πολυπόθητη τεράστια ξυλόσομπα που έκανε με το παραπάνω τη δουλειά της. Μέσα στο δίχως ηλεκτρικό ρεύμα καταφύγιό μας, η ατμόσφαιρα απ' τα κεριά και την ξυλόσομπα ήταν ζεστή και συνάμα μαγική.

Σ' αυτό το δυστυχώς σύντομο διήμερο, κλεισμένοι στο «χουχουλιάρικο» καταφύγιο μας, επιδοθήκαμε σε δημιουργικότητες ασχολίες, όπως την ανεξέλεγκτη κατανάλωση ψητών κάστανων, και γενικά οποιοδήποτε είδος διαθέσιμης τροφής. Το φαγητό, με άλλα λόγια' αποτέλεσε μια απ' τις κύριες ασχολίες μας, και αξέχαστη θα μείνει η επική καρμπονάρα που προετοίμασαν η Τζίνα, η Ανθή και η Όλγα, που σερβιρίστηκε μέσα από μια γιγαντιαία λεκάνη. Ευχαριστούμε τα κορίτσια για τον κόπο τους, παρόλο που, κατά τη γνώμη μου, χρειαζόταν περισσότερο μπέικον. Επίσης, δε θα ξεχάσουμε ποτέ, την χορωδία από ροχαλητά που μερικοί από μας είχαν την ατυχία να ακούσουν, ειδικότερα στις ώρες ακμής της, περίπου στις 6 ώρα το πρωί. Μακάρι να μπορούσαμε να επαναλάβουμε την επίσκεψη και του χρόνου!

**Κατρινάκης Χρήστος
Μαυραντωνάκη Ανθούλα**

Η εξόρμησή μας στο καταφύγιο του Λιμνάκαρου, στο οροπέδιο Λασιθίου ήταν μαγευτική. Όλα ξεκίνησαν το πρωί στις 11 π.μ. όταν αναχωρήσαμε από το χώρο του σχολείου μας με προορισμό το καταφύγιο του Λιμνάκαρου. Η διαδρομή ήταν φανταστική και η φύση είχε την τιμητική της. Προς το δρόμο για το οροπέδιο Λασιθίου συναντήσαμε τα πρώτα χιόνια, τα οποία είδαμε απ' τα τζάμια του πούλμαν να λιάζονται στις βουνοπλαγιές. Το πούλμαν μάζ άφησε περίπου 1 χιλιόμετρο πριν το καταφύγιο, διότι ήταν αδύνατο να βγει τόσο ψηλά λόγω χιονιού. Η εικόνα των χιονισμένων βουνών μαγευτική, εικόνα που συναντάς δύσκολα και αυτό κάνει την ανάβασή μας στο καταφύγιο ονειρεμένη. Η ανάβαση ήταν κουραστική και επίπονη, καθώς τα χιόνια μάζ έφταναν στα γόνατα και αυτό έκανε την ανάβαση ακόμα πιο δύσκολη. Όταν τελικά φτάσαμε στο καταφύγιο και μπήκαμε, τακτοποιηθήκαμε στο κρεβάτι του ο καθένας και αλλάξαμε ρούχα, γιατί είχαν βραχεί από το χιόνι. Στη συνέχεια ξεκουραστήκαμε και ο ήλιος μας αποχαιρετούσε σιγά-σιγά. Έρθε το βράδυ... Φάγαμε καρμπονάρα, που είχαν μαγειρέψει μερικά κορίτσια, και μετά από μια περίοδο χαλάρωσης και παιχνιδιού, πήγε ο καθένας στο κρεβάτι του και κάπως έτσι η πρώτη μέρα έφτασε στο τέλος της.

Το πρωινό ξύπνημα ήταν γύρω στις 8. Μετά ακολούθησε μια βόλτα με τον κ. Μπρομοιράκη, για όποιον ήθελε, κι εκείνοι που έμειναν πίσω είχαν την ευκαιρία να παίξουν με τα χιόνια και να βγάλουν φωτογραφίες το μαγικό αυτό τοπίο.

Κατά τη 1 μ.μ. αρχίσαμε την κατάβαση, ενώ είχε προηγηθεί η τακτοποίηση και η καθαριότητα του χώρου που μας φιλοξενούσε. Η κατάβαση ήταν απίστευτη, μια απ' τις πιο ωραίες εμπειρίες που έχω ζήσει και καθέννας από εμάς το ευχαριστήθηκε.

Γύρω στις 2:30 κι ενώ είχαμε αποχαιρετίσει το καταφύγιο στο Λιμνάκαρο, καθίσαμε σε μια ταβέρνα στην οποία ήταν η εκδήλωση κοπής της πίτας του ορειβατικού συλλόγου Λασιθίου. Το φαγητό ήταν πολύ ωραίο και τα πιάτα άδειασαν.... Εκεί καθίσαμε μια ώρα κι έπειτα ξεκίνησε η επιστροφή με προορισμό το Ηράκλειο. Η διαδρομή της επιστροφής, ήταν ξεκούραστη και διήρκησε μια περίπου ώρα...!

Έτσι, φτάσαμε στο σχολείο μας και στο τέλος μιας αξέχαστης και πρωτόγνωρης εμπειρίας που θα μείνει για πάντα στις καρδιές και στο μυαλό όλων μας...

Ελπίζω στο μέλλον να επαναληφθεί μια τέτοια δράση, γιατί πραγματικά αντλείς πολλά από τέτοιου είδους εμπειρίες και όλοι πρέπει να έχουμε εμπειρίες «ζωής» στη μνήμη μας.

Βασίλης-Σταύρος Βρέντζος Θεργιάκης

Εκδρομή του μήνα

Την Τρίτη 3-2-2015 πραγματοποιήθηκε ο μηνιαίος περίπατος του σχολείου στο αθλητικό κέντρο «Λίντο».

Μάθημα Σχολικού Επαγγελματικού Προσανατολισμού

Την Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου 2015 στο πλαίσιο του μαθήματος του ΣΕΠ είχαμε μια πολύ ενδιαφέρουσα επίσκεψη στην τάξη μας από τη δικηγόρο κ. Τζούλια Κουδουμά.

Το γεγονός, πως ήταν πιο κοντά στην ηλικία μας έκανε την επικοινωνία μεταξύ μας ευκολότερη. Ήταν πολύ φιλική μαζί μας και μας εξήγησε με όρεξη και μεράκι για τη νομική επιστήμη, αλλά και τους κλάδους που μπορείς να ακολουθήσεις σπουδάζοντάς την.

Μας μίλησε για τον δικαστικό κλάδο, την πορεία που πρέπει να ακολουθείς πριν και μετά την είσοδό σου στο Πανεπιστήμιο και μας έδωσε πληροφορίες για τη δική της επαγγελματική σταδιοδρομία.

Την ευχαριστούμε πολύ.

**Όλγα Γλακουσάκη
Μάριος Πλευράκης**

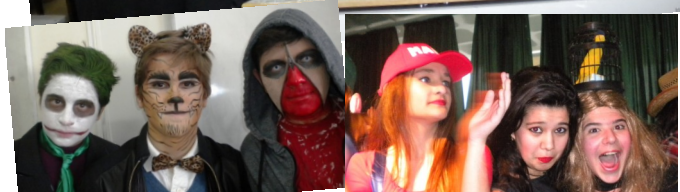
Επίσκεψη στο Αρχαιολογικό Μουσείο...

Την Παρασκευή 6 Φεβρουαρίου 2015 οι μαθητές της α' γυμνασίου στο πλαίσιο του μαθήματος της Ιστορίας, επισκέφθηκαν το Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου με συνοδό την καθηγήτρια τάξης κ. Αθηνά Κληρονόμου.

Αποκριάτικο πάρτι

Την Παρασκευή 20 Φεβρουαρίου 2015 πραγματοποιήθηκε αποκριάτικο πάρτι, στην αίθουσα εκδηλώσεων, με πρωτοβουλία του 15μελούς συμβουλίου του σχολείου. Με πολύ θετική ενέργεια, όμορφες και πρωτότυπες μεταμφιέσεις, πολύ χορό και παιχνίδια κύλησε η μέρα. Η εκδήλωση είχε απόλυτη επιτυχία και αξίζουν συγχαρητήρια στους διοργανωτές.

Φτιάχνοντας μάσκες...

Την Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου 2015 τα παιδιά της ΣΤ' δημοτικού, στο πλαίσιο του προγράμματος «Ομαλή μετάβαση από το δημοτικό στο γυμνάσιο», κάλεσαν τους μαθητές της α' γυμνασίου για να δημιουργήσουν γύψινες μάσκες. Οι μάσκες κατασκευάζονται από γάζες με γύψο οι οποίες μουσκεύονται στο νερό και στη συνέχεια απλώνονται με προσοχή στο πρόσωπο κάθε παιδιού. Η όλη διαδικασία ήταν ιδιαίτερα διασκεδαστική και όλα τα παιδιά το ευχαριστήθηκαν πολύ.

Ελεύθερη έκφραση

Προσευχή

Ο ύμνος Σου στο μεγαλείο της φύσης.
Το όνομά Σου στην ομορφιά που μας εκπλήσσει.
Η παρουσία Σου στην αίσθηση της ευχαριστίας που μας πλημμυρίζει.
Στα δημιουργήματά Σου σε συναντούμε άμεσα.
Μας συμπαρίστανται οι ήχοι του νερού
τα χρώματα που εναλλάσσονται
τα χιόνια και τα βράχια των βουνών.
Τ' ακούσματα των πουλιών τραγούδια στις καρδιές μας.
Την αγάπη Σου δεν μείωσε το βάρος του σταυρού που σου φορτώσαμε.
Με αίσθημα ευχαριστίας δεν θέλω να σε πω «Κύριε».
Κάπου η λέξη με οδηγεί στην εξουσία.
Όμως εσύ δεν υποτάσσεις. Μοιράζεις μόνο αγαθά.
Να πω «ο δωρητής»; Φτωχό κι αυτό το όνομα.
Τόπος Σου το απόλυτο της Ανάστασης.
Απερινόητος, λοιπόν! Ας μην το ψάχνουμε.
Με πίστη και σιγή ας προχωρούμε στο Μυστήριο.

Ν. Γ. Κοπιδάκης

Ποίημα για το μάθημα των θρησκευτικών

«Πού πηγαίνεις;»...Απλή ερώτηση.
Ούτε εγώ όμως, ξέρω την απάντηση.
Η αλήθεια είναι, πως δε θα ήθελα να φύγω.
Έπρεπε όμως, για να σωθώ.
Το αποφάσισαν άλλοι για μένα.
Και τώρα είμαι ένας ξένος,
ένας ξένος, ανάμεσα σε ξένους.
Βρέθηκα να αναζητώ μια ακτίδα του ήλιου.
Με κουράζει η προσπάθεια που κάνω
να μη λησμονήσω την πατρίδα μου.
Ελπίζω, μ' όλη μου την καρδιά,
να μη με λησμονήσει κι εκείνη.

Μαρκέλλα Φλουρή

Δημιουργική γραφή

Το ποίημα «Ο τόπος μας» του σπουδαίου Έλληνα ποιητή Γιάννη Ρίτσου ανήκει στη συλλογή «Ο τοίχος μέσα στον καθρέφτη» και είναι γραμμένο στις 13 Δεκεμβρίου 1967 στο Παρθένι της Λέρου, όπου εκείνος είχε εξοριστεί από τη δικτατορία.

Ο ποιητής από τον λόφο όπου βρίσκεται στρέφει το βλέμμα πότε γύρω του και πότε μέσα του, εναλλάσσοντας την παρατήρηση με τον στοχασμό. Οι μαθητές της Β' Λυκείου, λοιπόν, έπρεπε να αναδημιουργήσουν να βρεθούν στη θέση του λογοτέχνη και να αποδώσουν σε πεζό λόγο, εμπλουτίζοντάς το όπου χρειάζεται, το παρακάτω ποίημα:

Ο τόπος μας

Ανεβήκαμε πάνω στο λόφο να δούμε τον τόπο μας — φτωχικά, μετρημένα χωράφια, πέτρες, λιόδεντρα. Αμπέλια τραβάν κατά τη θάλασσα. Δίπλα στ' αλέτρι καπνίζει μια μικρή φωτιά. Του παππουλή τα ρούχα τα σιάξαμε σκιάχτρο για τις **κάργιες**. Οι μέρες μας παίρνουν το δρόμο τους για λίγο ψωμί και μεγάλες λιακάδες. Κάτω απ' τις λεύκες φέγγει ένα ψάθινο καπέλο. Ο πετεινός στο φράχτη. Η αγελάδα στο κίτρινο. Πώς έγινε και μ' ένα πέτρινο χέρι συγυρίσαμε το σπίτι μας και τη ζωή μας; Πάνω στ' ανώφλια είναι η καπνιά, χρόνο το χρόνο, απ' τα κεριά του Πάσχα — μικροί μικροί μαύροι σταυροί που χάραξαν οι πεθαμένοι γυρίζοντας απ' την Ανάσταση. Πολύ αγαπιέται αυτός ο τόπος με υπομονή και περηφάνεια. Κάθε νύχτα απ' το ξερό πηγάδι βγαίνουν τ' αγάλματα προσεχτικά κι ανεβαίνουν στα δέντρα.

Γιάννης Ρίτσος

Ο τόπος μας

Το απόγευμα αποφασίσαμε να ανεβούμε στο λόφο για να δούμε τον τόπο μας. Από 'κεί βλέπουμε λίγα χωράφια που δεν αποδίδουν μεγάλη σοδειά, τις πέτρες, τα βράχια και τους ελαιώνες. Τα κλήματα φτάνουν μέχρι κάτω στη θάλασσα. Παρατημένο σε ένα μισοργωμένο χωράφι ήταν ένα αλέτρι και δίπλα του σιγόκαιγε μια φωτιά. Πιο δίπλα, σ' άλλο χωράφι, φαινόταν το σκιάχτρο που φτιάξαμε πριν λίγο καιρό, για να φεύγουν τα πουλιά μακριά. Από 'κεί ψηλά που βρισκόμαστε, σκέφτομαι ότι στον τόπο αυτό είναι λιγοστό το ψωμί αλλά ηλιόλουστες οι μέρες μας. Δίπλα στα χωράφια υψώνονται οι γηραιές λεύκες. Από κάτω είναι αφημένο ένα καπέλο ψάθινο. Ένας κόκορας στέκεται πάνω στον φράχτη που χωρίζει δυο κτήματα. Στο ένα από τα δύο, οι αγελάδες μουγκανίζουν και βόσκουν τα μισοξεραμένα χόρτα. Τι συνέβη ξαφνικά και ανατράπηκαν όλα στη ζωή μας, ακόμα και την προσωπική; Στο πάνω μέρος της πόρτας κάθε σπιτιού είναι χαραγμένοι οι σταυροί του Αγίου Φωτός απ' την Ανάσταση, ο ένας πάνω στον άλλο. Ένας καινούργιος κάθε χρόνο. Και ενώ τα σταυρουδάκια μένουν, αυτοί που πρώτοι τα "χάραξαν" έχουν ίσως φύγει. Αυτός ο τόπος που κοιτούμε, είναι αγαπημένος. Και κάθε νύχτα, απ' το πανάρχαιο πηγάδι βγαίνουν αγάλματα με προσοχή και σκαρφαλώνουν πάνω στα δέντρα, βγαίνει το παρελθόν, για να μας δείχνει το μέλλον.

Ευγενία Κληρονόμου

Ο τόπος μας

Όμορφη μέρα σήμερα και είπαμε να εξερευνήσουμε τον τόπο μας που τόσο πολύ αγαπάμε. Ακολουθώντας το πέτρινο μονοπάτι, αυτό μας οδήγησε στον καταπράσινο λόφο. Δίχως να το ξανασκεφτούμε ανεβήκαμε και αντικρίσαμε την υπέροχη θέα του νησιού μας. Ένα τοπίο με τα λίγα χωράφια, τους βράχους, τα ελαιόδεντρα. Ένα τοπίο σχετικά φτωχικό, που όμως δεν παύει να είναι η πατρίδα μας, με τα αμπέλια να καλύπτουν μεγάλες εκτάσεις, με το σκιάχτρο να απομακρύνει τα πουλιά που θέλουν να τσιμπολογήσουν τα σταφύλια και με το αλέτρι για το όργωμα. Δύσκολη, επίπονη, ακόμα και κοπιαστική η εργασία των ανθρώπων, όμως ο ήλιος δίνει μια αίσθηση ελπίδας και αισιοδοξίας. Ένα ρίγος μάς διαπέρασε εκείνη τη στιγμή καθώς φέραμε στη σκέψη μας τη σαρωτική αλλαγή που ταλανίζει τη χώρα. Ο απλός τόπος γύρω μας, με έκανε εμένα και τους υπόλοιπους εξόριστους συναγωνιστές να αναρωτηθούμε, πώς ένα καθεστώς μπορεί να στερήσει την ελευθερία των πολιτών.

Μάνος Παττακός

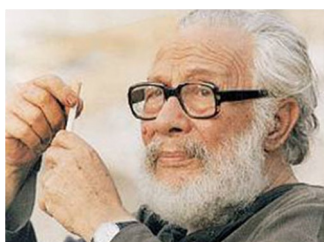
Κοντά στον νου κι η ... γλώσσα!

Συμπληρώνουμε τον πίνακα των αγγλικών λέξεων που έχουν ελληνική καταγωγή, τον οποίο ξεκινήσαμε στο προηγούμενο τεύχος.

magnet	paleolithic	plastic	skeptic	theology
mechanic	pandemonium	polemic	stalagmite	theory
megaphone	panic	polygon	statistics	therapy
metallic	panoply	polyphony	stereophonic	thermal
metamorphosis	panorama	polysyllable	stomach	thermometer
monastery	paragraph	pneumatic	strategy	thrombosis
morphology	parallel	practice	syllable	Throne
museum	paralysis	prognosis	syllogism	Tone
myopia	paranoia	prologue	symbol	topography
myth	paraplegia	protagonist	symmetry	Tragic
nectar	parenthesis	psychology	sympathetic	tragedy
nostalgia	patriot	pyramid	symphony	trigonometry
oasis	pentagon	rhapsody	symposium	Trilogy
ocean	pentathlon	rhetoric	synthesis	Triple
octagon	periphery	rheumatism	synopsis	Tropic
octave	pharmacology	rhinal	system	Type
octopus	phenomenon	rhinoceros	tactic	Typical
oligarchy	philanthropy	rhyme	talent	typographical
optic	philharmonic	rhythm	technique	xenophobia
orchestra	philology	sarcophagus	technology	xylophone
organic	philosophy	scenario	telepathy	Zodiac
organism	phobia	schematic	telephone	Zone
orthodox	photograph	schism	telescope	zoology
orthography	physics	schizophrenia	theatre	
palace	planet	scholastic	theatrical	

Η ποίηση του μήνα

6 Φεβρουαρίου 2015: α' γυμνασίου

Η 14η Φεβρουαρίου είναι ημέρα πένθους για το ελληνικό θέατρο, αφού τέτοια μέρα πριν από 28 χρόνια έφυγε από τη ζωή ο κορυφαίος Έλληνας θεατρικός σκηνοθέτης Κάρολος Κουν, ο οποίος έχει εκδώσει δικά του ποιήματα παρ' ότι δεν είναι ιδιαίτερα γνωστός με την ιδιότητα του ποιητή. Ο Κάρολος Κουν, σκηνοθέτης και παιδαγωγός του θεάτρου, γεννήθηκε το 1908 στην Προύσα και μεγάλωσε στην Κωνσταντινούπολη, σε αστικό περιβάλλον με κατ' οίκον διδασκάλους. Η προσφορά του στο θέατρο ήταν τεράστια. Το 1942 ο Κουν

ίδρυσε το Θέατρο Τέχνης, που το 1954 απέκτησε τη δική του μόνιμη στέγη στο κυκλικό Υπόγειο της Στοάς Ορφώνος.

Μέσα από αυτό το «Υπόγειο των θαυμάτων» αναδείχθηκαν ηθοποιοί, σκηνοθέτες, συγγραφείς, μουσικοί, σκηνογράφοι. Στη Δραματική Σχολή του θεάτρου του μαθήτευσαν οι σημαντικότεροι σκηνοθέτες και ηθοποιοί της μεταπολεμικής γενιάς.

13 Φεβρουαρίου 2015: γ ' γυμνασίου

Κωνσταντίνος Καβάφης «Ιθάκη»

Σα βγεις στον πηγαϊμό για την Ιθάκη,
να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον θυμωμένο Ποσειδώνα μη φοβάσαι,
τέτοια στον δρόμο σου ποτέ σου δεν θα βρεις,
αν μόν' η σκέψις σου υψηλή, αν εκλεκτή
συγκίνησις το πνεύμα και το σώμα σου αγγίζει.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.

Να εύχεσαι νάναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωιά να είναι
που με τι ευχαρίστησι, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένας πρωτοειδωμένους·
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικικά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες η Ιθάκες τι σημαίνουν.

27 Φεβρουαρίου 2015: β ' γυμνασίου

Ακάθιστος ύμνος (χαιρετισμοί)

Άγγελος πρωτοστάτης,
οὐρανόθεν ἐπέμφθη,
εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε •
καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ,
σωματούμενόν σε θεωρῶν, Κύριε,
ἐξίστατο καὶ ἴστατο,
κραυγάζων πρὸς Αὐτὴν τοιαῦτα •

Ο ΧΤΥΠΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα,
όμως δεν σηκώθηκε κανείς ν' ανοίξει.
Ήταν νύχτα
και ήταν αργά
κι είχαν βάλει την αμπάρα
κι ήταν όλοι τους αποκαμωμένοι απ' τη δουλειά
της μέρας,
απ' την εξαντλητική δουλειά της μέρας.
Το άλλο πρωί
όλοι σηκώθηκαν
αμίλητοι και σκεφτικοί.
Γιατί τη νύχτα είχε ακουστεί ένας χτύπος
και τώρα πια δε θα μάθαιναν ποτέ
ούτε ποιος χτύπησε
ούτε τι σήμαινε αυτός ο χτύπος.

Χαῖρε, δ' ἤς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει,
χαῖρε, δι' ἤς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.
Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις,
χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.
Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀθροπίνοις λογισμοῖς,
χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.
Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα,
χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.
Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαινῶν τὸν ἥλιον,
χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.
Χαῖρε, δι' ἣς νεουργεῖται ἡ κτίσις,
χαῖρε, δι' ἣς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.
Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης,
ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις •
ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός,
καὶ φυλάξας ταύτην,
ὥσπερ ἦν ἄφθορον,
ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες,
ὕμνησωμεν αὐτὴν βοῶντες •

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,
χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.
Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα,
χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.
Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί,
χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.
Χαῖρε, κροφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένους,
χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις.
Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις,
χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.
Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παρρησίας,
χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.
Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

BLOCKS OF FLATS

For many years, many have been blaming them for our “ugly” cities. Still others disagree and many more dream of their ideal block of flats. The students of C’ class Junior High School and of A’ Class High School express their opinion about the present state of the city and make dreams for the future.....

The way things are today....

Student A

As a resident of Heraclion, I have observed the buildings of my city on a daily basis. It is a city with many styles of buildings.

Our city was destroyed twice in the recent past: once by the Germans in the Second World War and the second time by numerous earthquakes. This explains why it is not homogeneous when it comes to its buildings. Some are old and abandoned, some are new and modern. Each owner of a building or block of flats does whatever he wants concerning its style. Thus the features are completely different if you compare one building to another. Some have been painted in strange colours -for example, I have even seen a block of flats painted purple. Others are so tall that they stick out, while others are in horrible condition. Another problem is that people have built buildings all over the city and have left no space available for parking, parks or sidewalks. We can literally say that one building is on top of the other. There are no gardens, just blocks of concrete.

In my opinion, we should try and take care of our city and its buildings; we should try to make them more impressive and beautiful. We just have to find HOW we are going to do it

Student B

I could never imagine myself living in a place other than a block of flats. When I come back from school every afternoon, I like climbing the stairs and smelling the food that each family has cooked for its members. I also like them because many of our neighbors are our friends so when the weather is fine or in our free time we meet and we play together, just by knocking on each other’s door. Maybe blocks of flats aren’t the most beautiful places to live in- they are certainly very convenient though since they bring people together so that they have the chance to share and experience a lot of things together.

What I wish for the future

Student C

In our cities there are thousands of blocks of flats but, unfortunately, none of them offers the proper facilities. For me the ideal block of flats would have three floors. On the ground floor there would be a huge playroom with table tennis, pools, a home –cinema, a play station and an interior basketball court. On the first floor, I think it would be great to have a Mac Donald's restaurant so that I could eat fast food every day. As for the second floor, a big gym and an interior pool would be necessary. Finally, the bedrooms, as well as a piano room for me to practice in, would be on the third floor. Last but not least, a basketball court would be placed on the roof so that I could play basketball all day with a view to the sea. Well I think these are enough for my dream block of flats.

Student D

My dream block of flats will be three-storey high, will have a big garden and a pool on the roof. On the first floor there's going to be a room with mirrors and a bar where we'll be able to dance and also a room with fitness equipment to keep as fit as possible. The second floor will have a convenient kitchen, so it'll be easier to cook, a more or less big living room with a 52" T.V. - like a home cinema- and the dining room. On the third and last floor, we will have the bedrooms and big closets to fit in all of our clothes and a bathroom with a convenient shower. In the big garden there will be lots of flowers and trees and also grass for the kids to play. At the pool, on the roof, we're going to have a lot of parties when the weather is appropriate. And, last but not least, there's going to be an elevator so we don't have to climb the stairs all the time.

Student E

In my point of view, a block of flats in the future will have just a few private rooms but more common rooms for the tenants in order for them to spend their free time in a pleasant way together. So the block would be equipped with courts for every sport- like a basketball court, a tennis court or a football field. Also, there will be relaxing rooms like a cinema, a cafeteria, and, of course, a swimming pool and a garden at the top and even better, if possible, on every balcony. Finally, a playground type room for little kids would be a good idea so that parents can relax while their children play.

